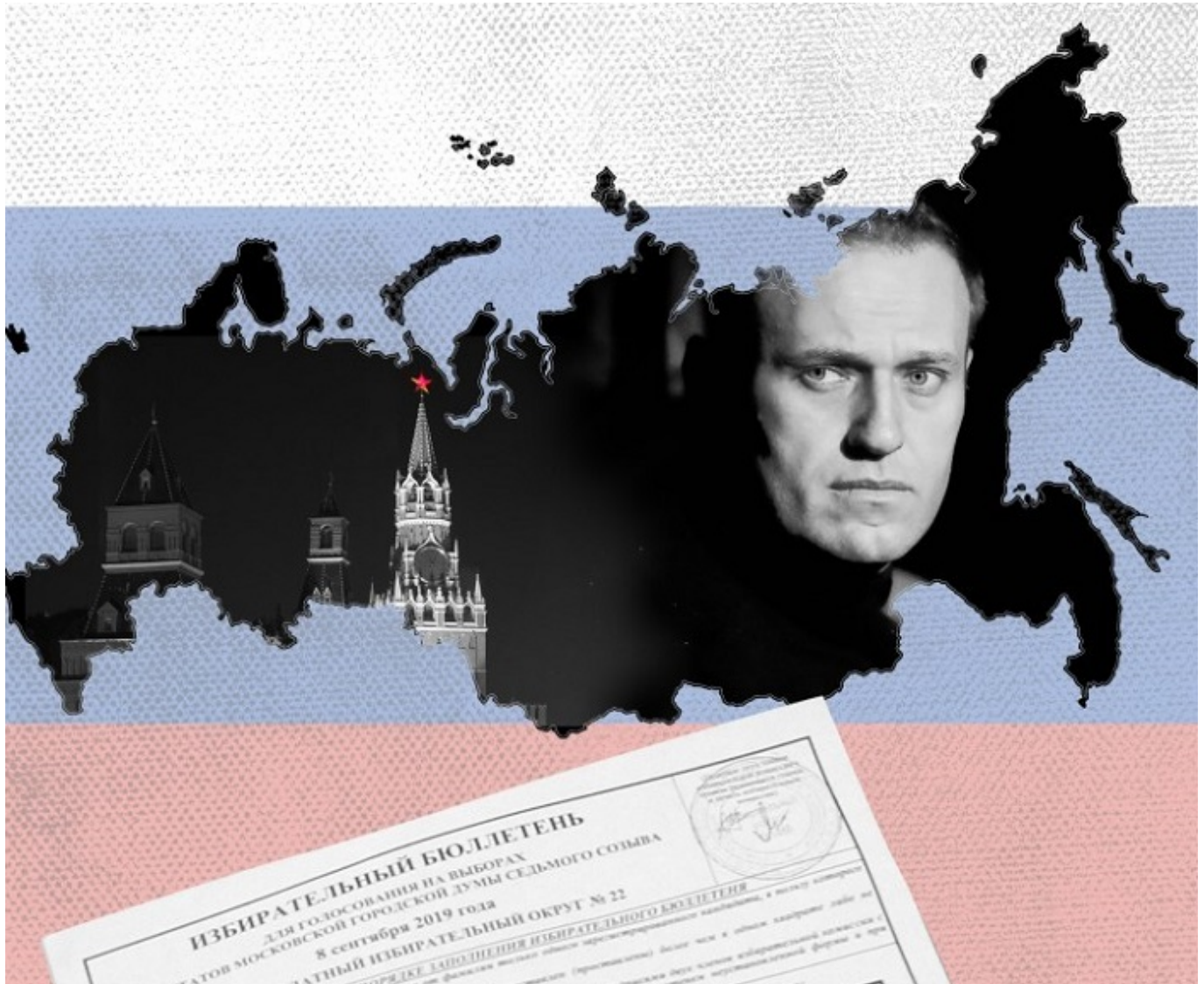

Evropský parlament přijal další rezoluci proti Rusku: Navalnyj jako záminka ke zničení vztahů

- CZ24 News | 24. září 2020

PETR AKOPOV komentuje nechvalně známou tradici Evropské unie, při níž těleso, jež si říká Evropský parlament každé září schvaluje rezoluci nepřátelsky namířenou proti Ruské federaci

Evropský parlament má už takovou tradici: každý rok v polovině září přijme protiruskou rezoluci. Letos byla přijata s názvem „Situace v Rusku a otrava Alexeje Navalného“. Přesně před rokem poslanci odhlasovali rezoluci „O důležitosti uchování historické paměti pro budoucnost Evropy“, v níž uvedli, že druhá světová válka byla „*přímý výsledek paktu Molotov-Ribbentrop a jeho tajných protokolů, podle nichž si dva totalitní režimy se společným cílem dobýt celý svět rozdělily Evropu na vlastní sféry vlivu.*“

Loňská rezoluce však nebyla jen o historii, ale obsahovala také přímá obvinění ruského vedení a Ruska, jehož pokrok směrem k demokracii „*bude stagnovat, dokud vláda, politická elita a politická*

propaganda budou nadále ospravedlňovat komunistické zločiny a oslavovat sovětský totalitní režim.“ Kreml byl navíc obviněn z „překrucování historických skutečností a ospravedlňování zločinů sovětského totalitního režimu“, přičemž toto jeho počínání bylo ohodnoceno jako součást „informační války proti demokratické Evropě za účelem jejího rozvrácení“. Čili už tehdy bylo řečeno, že Rusko vede válku proti Evropě a pohříchu bylo označeno za agresora. Současná rezoluce rozvíjí tendenci z loňského roku tím, že rovnou navrhuje zaútočit na nepřítel. A oním nepřitelem se rozumí Rusko jako takové.

Za rezoluci o Navalném hlasovalo 532 poslanců – o tři méně než před rokem. To je absolutní většina Evropského parlamentu: těch, co hlasovali proti a zdrželi se hlasování, bylo všehovšudy jen půldruhé stovky. Jistě, Evropská unie není řízena Evropským parlamentem (tělesem, které se tak nazývá), a dokonce ani Evropskou komisí (tj. Evropskou vládou), ale Evropskou radou, která zahrnuje představitele všech sedmadvaceti států EU. Avšak role Evropského parlamentu je také důležitá, protože odráží názory neaktivnější části evropské politické třídy, oné elity, která se zabývá evropskou integrací. Velká část, nebo dokonce i většina národních elit, ať už v Německu, Francii nebo Itálii, může mít sice na konkrétní otázky svůj vlastní názor, který se silně liší od názoru Evropského parlamentu, avšak hlas kolektivního agitátora a organizátora má velký ideologický a propagandistický význam.

Ostudná provokace

Rezoluce o Navalném směřuje k revizi vztahů s Ruskem – i proto lze oprávněně říci, že Evropa stojí před historickou volbou. A kdo ji před ní staví? Ta část evropské elity, která se obvykle nazývá atlantická, ale v tomto případě lze definici zjednodušit na „rusofobní“. Evropu tlačí k tomu, aby se definitivně a natvrdo vrátila na svou obvyklou historickou cestu: demonizaci Ruska a otevřenou konfrontaci s ním. Ačkoliv významná část národních elit většiny evropských států (včetně těch největších) zjevně není připravena takovou volbu učinit a bude odolávat nátlaku, Rusko se musí postavit k vyjádřenému postoji Evropským parlamentem se vši rozhodností. I když nyní návrhy na zaujetí tak rezolutního postoje nebudou přijaty, samotný fakt jejich vyslovení naznačuje, nakolik tvrdý boj se v nejbližších letech okolo ruského tématu mezi evropskými elitami rozehraje.

Podstata šestistránkového dokumentu je obsažena v jeho závěrečné části – zde po pěti stránkách odsuzování a obviňování Ruska začínají konkrétní doporučení. Ovšem i popis přibližující situaci v Rusku je více než podivný: například se vši vážností se v něm říká, že *„pokus o atentát na Navalného byl součástí systémového úsilí umlčet hlasy disidentů v Rusku – zejména s cílem ovlivnit místní a regionální volby v Rusku ve dnech 11. až 13. září“*. Takže aby se předešlo „moudrému hlasování“ ve prospěch stoupenců Navalného, rozhodli se v Rusku poslat „vedoucího ruského opozičního politika“ na onen svět – a to navzdory tomu, co bylo každému jasné: absolutní většina jím podporovaných kandidátů by stejně neuspěla. A proč to věděli všichni?

V paralelní realitě, v níž žije Evropský parlament, *„ve městech, kde před pokusem o otravu působil Alexej Navalnyj (Novosibirsk a Tomsk), se jeho systém „moudrého hlasování“ osvědčil a pomohl porazit Putinovy kandidáty.“* Jak velké vítězství to bylo? Například v Tomsku do městské dumy sestávající z 37 poslanců byli zvoleni dva stoupenci Navalného, včetně koordinátorky jeho místního volebního štábu Ksenie Fadějevy. Získali 1171 hlasů – o tři sta více než kandidáti ze strany „Jednotné Rusko“. To zajisté znamená začátek konce Putinovy vlády. No a v rezoluci se ještě poznamenává, že *„Alexej Navalnyj vyjádřil silnou podporu demonstrantům v Chabarovsku a Bělorusku a považoval změny v Bělorusku za inspiraci pro ruský lid“* – a proto se v Rusku rozhodli zastavit hrozící revoluci brutální vraždou!

Obligátní povyk

Evropě není nikterak cizí operovat se smyšlenou představou o Rusku – tato tradice existuje již mnoho staletí. A stejně jako v minulosti ani dnes nelze s takovým Rusem mluvit jako rovný s rovným. V lepším případě s úkosem jako s nevychovaným děčkem, ale častěji jako s nebezpečným recidivistou, který není schopen převýchovy a jen předstírá, že je stejný jako vy. Případ Navalnyj odpovídá druhému scénáři.

„Případ Alexeje Navalného je součástí širší ruské politiky, která se zaměřuje na represivní domácí politiku a agresivní akce po celém světě, šíří nestabilitu a chaos, rozšiřuje vlastní sféru vlivu a dominance a podkopává mezinárodní řád založený na pravidlech,“ píše se v rezoluci.

EU přirozeně takové Rusko není pochuti: *„Evropský parlament oficiálně dospěl k závěru, že Rusko již nelze považovat za „strategického partnera“, a to především ve světle antagonistické zahraniční politiky, včetně vojenských intervencí a nezákonných okupací třetích zemí.“*

A zde začínají doporučení, která dává Evropský parlament Evropské komisi a Evropské radě. Je v nich šest bodů a všechny vycházejí z toho, že *„je nezbytné přikročit k důkladnému a strategickému přehodnocení vztahů EU s Ruskem.“*

Povážlivá doporučení

V prvním bodě je výzva k revizi evropské politiky vůči Rusku a pět hlavních zásad spolupráce s Ruskem, dále pak požadavek na *„vytvoření nové komplexní strategie, která bude záviset na dalším vývoji v oblasti demokracie, právního státu a dodržování lidských práv ruským vedením a ruskými úřady.“*

Jinými slovy doporučuje se postavit vztahy s Ruskem na tom, jak bude EU hodnotit vnitřní situaci v zemi – tak tomu se říká přímé zasahování do vnitřních záležitostí státu. Představte si, co by se stalo, kdyby si Rusko jako podmínku svých vztahů s EU stanovilo ruské hodnocení tamního způsobu života, přičemž hned od počátku by ho označilo za zvrhlý? Ale to jsou jen takové ochutnávky, to nejšťavnatější sousto si evropští rusofobové nechali na konec.

Druhý bod se týká výzvy zemím EU *„pokračovat v izolaci Ruska na mezinárodních fórech (například G7 a dalších formátech) a kriticky analyzovat spolupráci s Ruskem prostřednictvím různých platforem zahraniční politiky.“*

To je naprosto směšné. Za prvé, o nějaké izolaci Ruska už dávno nemůže být ani řeči, dokonce samotný takový pokus způsobil větší škody Západu než Rusku (protože to zvedlo autoritu Ruska ve zbytku světa a ukázalo skutečnou velikost světa v americkém stylu). Za druhé, G8 byla zřízena Západem, a tak i pro Rusko je dnes návrat k ní vyloučen. Za třetí, samotné západní země neustále naznačují, že by bylo hezké se ke G8 vrátit (Itálie, Francie), nebo alespoň obnovit spolupráci s Ruskem v rámci současné západní G7 rozšířené na G11 (Trumpův návrh). Ale co je nejdůležitější: především právě Evropa dnes na světové scéně kategoricky potřebuje spolupráci s Ruskem. A to jak v široké škále regionálních témat (iránská dohoda, Libye, Sýrie, izraelsko-palestinský konflikt), tak v celku, v procesu přebudování světového řádu (nechystá se snad EU posílit svou nezávislost?). Čili odmítat na světové aréně partnerství s Ruskem znamená pro EU střílet se do vlastní nohy.

Ve skutečnosti ji k tomu tlačí třetí a čtvrtý bod rezoluce. Třetí bod požaduje zavedení evropského mechanismu sankcí proti Rusům zapojeným do porušování lidských práv – ve stylu amerického „Magnitského seznamu“. V Evropském parlamentu zazněly návrhy na uvalení sankcí na

„zkorumpované úředníky v souladu s výsledky vyšetřování Protikorupčního fondu“ a je zřejmé, že toto téma se bude nadále rozdmýhávat. A v samotné rezoluci se hovoří o vhodnosti nových „odvětvových sankcí namířených proti ruskému režimu“, tedy o další ráně již tak omezeným obchodním vztahům. Jejich symbolem se stal „Nord Stream 2“, jemu je věnován samostatný čtvrtý bod, v němž Evropský parlament „znovu potvrzuje svůj dřívější postoj požadující zastavení jeho výstavby“.

Třešnička na dortu

Nejpovedenější jsou ovšem poslední dva body. V jednom z nich se vyzývá Rada Evropy (tj. prezidenti a předsedové vlád evropských zemí) k přijetí *„strategie EU na podporu ruských disidentů, nevládních organizací, občanské společnosti a nezávislých médií“*. Jakým způsobem? Například tím, že se budou *„plně využívat mechanismy činnosti ochránců lidských práv, vytvářet další příležitosti pro výcvik mladých Rusů v EU a podporovat otevření ruské exilové univerzity v jednom z členských států“*. Vskutku úžasné, exilová univerzita, která bude připravovat koho? Kádry pro *„exilovou vládu“*? Pro takové Rusko, jaké bude vyhovovat Bruselu? Nikdo zde samozřejmě nemluví o *„okupační správě“* - má to být krásné Rusko budoucnosti, s jakým je už nyní třeba se popasovat - na rozdíl od toho dnešního hrozného Ruska.

Proto šestý bod vyzývá k *„okamžitému zahájení příprav a přijetí strategie EU, pokud jde o budoucí vztahy s demokratickým Ruskem, včetně široké škály pobídek a podmínek pro posílení vnitřních trendů směrem ke svobodě a demokracii.“*

Ještě neomalenější jsou však v rezoluci obsažená doporučení *„neustále po Rusku požadovat zrušení nebo změnu všech zákonů neslučitelných s mezinárodním právem, včetně nelegálně přijatých nedávných změn ruské ústavy a jejího právního rámce pro volby a právní předpisy týkající se zahraničních agentů,“* - tady se už přímo hovoří o tom, že by se Evropa měla nejen připravit na vztahy s budoucím demokratickým Ruskem, ale také zosnovat *„stimuly k posílení vnitřních tendencí.“* Evropští poslanci nechtějí mít nic společného se současným Ruskem - oni potřebují docela jiné Rusko, na jehož vzniku se hodlají nepokrytě podílet. Toto již není pouhé otevřené zasahování do vnitřních záležitostí cizí země, ale jde o otevřené vyjádření záměru vyvinout veškeré úsilí vedoucí ke státnímu převratu v této zemi a k převedení ruského státu na *„evropské standardy“*.

Sebezničující snaha

Jakou odpověď očekávají poslanci od Ruska? Toho Ruska, které neustále obviňuje ze zasahování do vnitřních záležitostí jejich vlastních zemí, ale které nevyhlásilo a nedopustilo se ani zlomku z toho, co obsahuje rezoluce Evropského parlamentu přijatá 17. září? Čeho se snaží dosáhnout? Úplného zničení vztahů mezi EU a Ruskem?

Rusko nemá nejmenší potřebu na současnou rezoluci reagovat a bude nadále pouze z povzdálí pozorovat boj, který probíhá v samotné Evropě. Boj za vlastní budoucnost, kterou Evropská unie jednoduše žádnou mít nebude, pokud vůdci EU přijmou doporučení Evropského parlamentu. A nebude to proto, že by Rusko zasáhlo nějakou strašlivou odvetnou ranou, a zničilo tak Evropu zevnitř, ale proto, že neadekvátnost evropských politiků a jejich činnost škodící zájmům vlastních národů zničí evropský projekt jako takový.

Autor: Petr Akopov

Překlad: protiproud.cz

Zdroj: <https://www.discred.ru>